

Maal, er utvivlsomt rigtig. Det vil imidlertid i dette Tiemed vistnok være langt heldigere og mere stemmende med Skattens Væsen — ligesom Tilfældet var i det Rigsdagene i Samlingen 1866—67 forelagte Udkast — at give en Regel for, hvorledes Indtagten af omtrent Erhvervsfælde kan anslaaes. En saadan findes i Lovforslaget § 13 og er bygget paa en Gjennemsnitsberegning af Eiendommens Værdi. Denne Maalestof, der kun angiver, hvad der i Almindelighed maa ansees som Minimum af Indtagten, lader Skattecommissionerne det fornødne Spillerum, idet de kunne foretage Forhøielse efter de særlige Forhold med Hensyn til hver enkelt Eiendom, medens den givne Regel selvfølgelig ogsaa kan fraviges saaledes, at Indtagten kan sættes under det fastsatte Minimum, naar Bedkommende gjør Selvangivelse og derved tilstrækkeligt godtgjør, at hans Indtægt virkelig ikke har naaet den Størrelse, der efter den i Loven indeholdte Regel vilde udfolde. Til nærmere Oplysning herved er der vedføjet disse Bemærkninger en Oversigt over Indtagten af Jordbrug, beregnet efter den i Loven givne Regel efter forskjellige Værdier for Harkornet.

Det er derhos ogsaa ved Sammensætningen af Skattecommissionerne søgt at tilføre Statskassen, at den virkelige Indtægt saavidt muligt bliver fremdragen og undergivet Beskæftningen.

I de tidligere Indkomstskattelove har hele Indtægtssættelsen været lagt i de kommunale Myndigheders Hænder, hvilket ikke alene var uden Betænkelse, men ogsaa maatte ansees som det Principrigtigste, saalænge Kommunen stod overfor Statskassen som den egentlige Skatteyder og, da den selv maatte søge at faae Beløbet ind hos de Skattepligtige, havde den væsentligste Interesse i Rigningens Udfald. Naar dette Forhold forandres, lader det sig ikke overse, at de kommunale Myndigheder selv med den bedste Villie til en samvittighedsfuld Udførelse af deres Hverv let kunne lade sig paavirke af Hensynet til den paagældende Communes og dens Beboeres Tarv, hvilket de nærmest maae ansee sig kaldede til at varetage,

ligesom de ogsaa let ville være udsatte for at arbejde under et Tryk fra Communes Beboere og den blandt disse herskende Anskuelse. Ved det Lovforslag til en Indkomstskat efter Procentsystemet, der forelagdes i Rigsdagssamlingen 1866—67, i hvilket de kommunale Myndigheder vare bibeholdt som Skattecommissioner, havde man foreslaaet den Fare, hvorfor Statskassens Interesse i denne Retning var udsat, modarbejdet derved, at man tillagde Kommunen en Deel af Skattens Beløb og saaledes interesserede den selv i Rigningens Udfald. Dette Middel vil imidlertid næppe vise sig tilstrækkeligt, idet det, der paa denne Maade tilflyder Kommunen, maa affortes i, hvad der det følgende Aar skal lignes til den, saa at Resultatet i Virkeligheden kun bliver, at en Deel af Communes Indtægter kommer den tilgode ad en anden Vej end den sædvanlige, og altsaa opnaaes der ikke herved nogen Fordeel for Kommunen eller Lettelse for dens Beboere. Derimod maa det antages, at Maalet bedre vil naaes ved at sammensætte Skattecommissionerne saaledes, at Fleertallet kommer til at bestaae af Personer, der ere uberørte af den enkelte Communes Interesser, medens paa den anden Side det Personal- og Localkjendskab, som kun kan ventes hos den enkelte Communes egne Beboere, vil komme Commissionen tilgode dels gennem de 2 Medlemmer, der vælges af Communes Bestyrelse, dels gennem den foreløbige Indtægtssættelse, som denne efter § 11 skal foretage. Man har derhos ved at lade de af Regjeringen og Autsraadet valgte Medlemmer fungere for større Kredse (Folke-tingskredsene) søgt at virke hen til at fremkalde Ænsartethed i Ansættelserne. Ved den nævnte Sammensætning af Skattecommissionerne antager man, at der vil virkes langt bedre i begge de nævnte Retninger end ved den ved Loven af 25de Juli 1867 indførte Skattecommissionersinstitution.

Derimod har man bibeholdt de kommunale Myndigheders Medvirking, foruden ved den ovenanførte foreløbige Ansættelse, dels til Udførelsen af de selve Indtægtssættelsen forudgaaende Arbejder — fordi disse lettere ville